

Neděle 1. po sv. Trojici
Jer23,16-29
2.6.2024

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.

Introit:

Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě.

Víš o mně, ať sedím nebo vstanu, zdálky je ti jasné, co chci dělat.
Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid,
hleď, zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved'

Píseň: 164 EZ

Čtení: Žd8,7-13

Píseň: 579

Kázání: Jer23,16-29

Než se začnu zaobírat přečteným textem, chtěla bych povědět: Napomenutí proroka Jeremjáše není určeno bezbožnému a hřešícímu světu. Je určen lidu Božímu, církvi, prostě těm, kteří vědomě řekli: JÓ, takto chci věřit, ten Bůh Izraele mě baví. To chci, chci žít jako Jeremjáš či Ježíš, oba trpí pro svůj lid, to se mi líbí. Trpí přesto, že Bůh s nimi byl v obecenství. Je to záhada, nad kterou často přemítám. Trpí, aby mohl začít nový začátek. To staré musí umřít, aby bylo s konečnou platností obnoveno obecenství s Bohem.

Jeremjáš, muž bolesti, je svědkem vlády králů, kteří spoléhají na moc Egypta. Naivně se domnívají, že svoji svobodu vybojují, když se postaví proti babylonskému vazalství a přimknou se k Egyptské říši. Bůh Jeremjášovi nasadil oči víry, které vidí pod povrch těm, kteří svým pokrytectvím a bezduchým opakováním kultu zavádějí lid na scestí. Politikaři a manipulují s lidmi, kteří jim jsou svěřeni Bohem.

Neposlouchejte slova proroků, kteří vám prorokují, obluzují vás přeludy, ohlašují vám vidění svých srdcí a ne to, co vyšlo z úst Hospodinových. Co je na tom divného, když někdo mluví, jak my říkáme, od srdce? Máme i dnes nějaké proroky, kteří by prosazovali vidění svých srdcí? A opět nehledejme ve světě, ale hledejme uvnitř lidu uvěřivších. Než si odpovíme na

tuto otázku, pojďme si povědět, o co Jeremjášovi šlo. Co bylo tak špatného na tom, že někdo prosazuje *vidění svých srdcí*.

Jeremjáš kritizuje reformy Joziášovy, které dbaly na kultickou čistotu, obřady, rigorózní dodržování zákona. To nestačí. Jeremjáš volá po obnově srdce: *Nejlstivější jest srdce nade všechno, a nejpřevrácenější. Kdo vyrozumí jemu?* (Jer17,9). Ten, který dobře zná Bibli, tomu jistě zarezonuje konstatování svědka víry „nejzchytralejší ze vší polní zvěře, kterou Hospodin učinil, byl had“. Jak je to možné, když člověk je stvořením Božím, a přesto jeho srdce podlehne sebeklamu?

Je důležité si ponechat srdce čisté. Srdce, které spoléhá na Hospodina, Pána nebes a země. Tak to vidí nejen Jeremjáš. Tak to vidí i Jan Křtitel, tak to vidí Ježíš, když volá k obrácení, k návratu k plnokrevnému vztahu k Bohu.

Po generace se kupí viny nevěry Izraele, uchovávání hluchého provozu, utíkání od podstaty věci, tak to vidí Hospodin, který pro Izrael připravuje soud. Po generace se kupí provinění a viny církve.

Jeremjáš ví, že změna může nastat jen tehdy, když přijde soud. Soud osvobodí od planých nadějí a slibů. Je jediná naděje, a to naděje na restart důvěrného sblížení s Bohem. Restart celého společenství směrem k obecenství, společenství s Bohem. Pak může nastat i restart lidských vztahů.

Jako by Jeremjáš lidem říkal: Víc posloucháte své srdce, které obelhává sebe sama. Sami sebe konejšíte, že jste udělali vše, co je nařízeno, ale vaše srdce je jinde. Vaše srdce hoří a horuje pro věci nepodstatné. Projevuje se to ve vašem životě, i když si myslíte, že do srdce vám nikdo nevidí. Není divu, že Jeremjáš, muž bolesti, snášel nadávky, urážky a byl tupen. Není divu, že Ježíš z Nazareta skončil tam, kde skončil.

Hle, vichr Hospodinův! Vzplálo rozhořčení. Vichr víří, stáčí se na hlavu svévolníků. Ještě se nic neděje, soud nepřichází. Ještě se může zdát, že Jeremjáš nemá pravdu, ale ti se *zarputilým srdcem*, jak jsme četli. Zdá se, že Jeremjáš zbytečně straší. Ještě hlava svévolníka se pyšně nese. Avšak soud již proběhl, rozhořčení nad člověkem a jeho vinami Hospodin vyslovil.

Možná, že vás všechny moje slova děsí. Přišli jste přeci pro naději a já mluvím o Božím rozhořčení a soudu. Možná to takto zní, avšak naděje je právě v tom soudu. Když soud nad někým nenastane a soudní líčení se vlečou, viník je v nejistotě. Naděje může nastat teprve tehdy, až se soud dokončí, všechna odvolání a falešní svědci již nemají sílu ohrozit konečný verdikt.

Soud nad Izraelem nastal, i soud nad církví v dějinách nejednou nastal. V babylonském zajetí Izrael pochopil, že musí pod slovy Jeremjáše začít znovu očišťovat svá srdce, aby se mohli vrátit domů.

Soud nad církví a nad námi se též ukončil. A možná se někdo zeptá, kdy to bylo? Bylo to tenkrát na té hoře Golgotě. Tam umíral trpící služebník, aby nám obnovil srdce a nejen to, aby nás pozval do obecenství s Bohem. Dávné zaslíbení Jeremjášovo se splnilo. Už byl ukrocen vichr hněvu nad našimi hlavami. Již tento vichr odválo nedělní ráno, abychom mohli svá srdce vylít před Hospodinem a načerpat novou sílu k obnově vztahu s Hospodinem.

Pane, dej, aby o věcech víry nerozhodovali ti, jež skládají falešné naděje v něco, co jsi s konečnou platností odsoudil na svém kříži. Dej, aby se naše srdce znovu a znovu obnovovalo, toužilo po tvé blízkosti.

Amen.

Píseň: 178

Poslání:

Předložil jsem ti život i smrt, požehnání i zlořečení;
vyvol si tedy život, abys byl živ ty i tvé potomstvo
a miloval Hospodina, svého Boha,
poslouchal ho a přimkl se k němu.

Požehnání:

Bůh Otec, Bůh Syn, Bůh Duch svatý požehnej vám,
ochraňuj vás, zachovej vás nyní i vždycky.
Amen.

Píseň: 777